

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 652/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **JUDr. Evy Hlaváčovej**, IČO 50650190, Farská 12, Nitra, proti uzneseniu Krajskej prokuratúry v Nitre č. k. 4 Kn 146/21/4400-14 z 5. augusta 2022 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 11. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených v čl. 22 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 13 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajskej prokuratúry v Nitre č. k. 4 Kn 146/21/4400-14 z 5. augusta 2022. Napadnuté uznesenie žiada zrušiť, vec vrátiť prokuratúre na ďalšie konanie, priznať jej finančné zadostučinenie 3 000 eur a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľka je matkou a súčasne obhajkyňou odsúdeného [REDAKOVANÉ], ktorý sa toho času nachádza vo výkone trestu odňatia slobody. Sťažovateľka 15. júla 2021 navštívila svojho syna, ktorý sa v tom čase nachádzal vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Nitra (ďalej len „ústav na výkon väzby“). Po realizácii spomenutej návštevy príslušníci Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „zbor“) pre podozrenie z marenia výkonu väzby sťažovateľku vyzvali, aby vydala listinu, ktorú jej syn odovzdal pri návšteve. Predmetné podozrenie sa nepreukázalo, pretože vyžiadaná listina predstavovala pokladničný doklad pochádzajúci z ústavnej predajne z 13. júla 2021. Spomenutý doklad bol sťažovateľke po vyhotovení fotokópie príslušníkmi zboru vrátený. S postupom príslušníkov zboru vyjadrila sťažovateľka na mieste nesúhlas. Predmetné vyjadrenie podľa názoru ústavu na výkon väzby

napĺňalo znaky disciplinárneho previnenia a bola podaná sťažnosť na sťažovateľku adresovaná Slovenskej advokátskej komore (ďalej len „komora“) z 3. augusta 2021.

3. Príslušníci zboru následne vykonali prehratie zaznamenaných telefonických rozhovorov medzi sťažovateľkou a jej synom z 19. júla 2021. Z obsahu predmetných telefonických rozhovorov boli zistené vulgárne vyjadrenia sťažovateľky na adresu službukonajúcej príslušníčky zboru [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]. Aj tieto vyjadrenia sťažovateľky podľa názoru ústavu na výkon väzby napĺňali znaky disciplinárneho previnenia, takže sa stali súčasťou sťažnosti komore.

4. Komora oznámením o odložení veci z 3. januára 2022 ústav na výkon väzby vyrozumela, že vyjadrenie z 15. júla 2021 nedosiahlo stupeň intenzity disciplinárneho previnenia. Vyjadrenia z 19. júla 2021 neboli vyhodnotené ako porušenie stavovských predpisov komory, pretože boli obsahom telefonických rozhovorov medzi advokátom (obhajcom) a klientom, ktorých zaznamenávanie je s poukazom na § 21 ods. 3 zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone väzby“) zakázané.

5. Sťažovateľka pre udalosť z 15. júla 2021 a odpočúvanie telefonických rozhovorov z 19. júla 2021 podala trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 376 Trestného zákona a prečinu porušenia dôvernosti ústneho prejavu a iného prejavu osobnej povahy podľa § 377 Trestného zákona. Predmetné trestné oznámenie bolo uznesením Úradu inšpekčnej služby, útvaru ochrannej služby a prevencie, odboru ochrany a prevencie, oddelenia Západ (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: UIS-141/OPOZ-2022 z 15. júna 2022 podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté.

6. Proti uzneseniu vyšetrovateľa podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú prokuratúra napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla.

III.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti napadnutému uzneseniu podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť, v ktorej sa domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených v čl. 22 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 13 listiny a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením. Porušenie ústavného poriadku sťažovateľka vzhliada v podstate v neobjektívnosti, nezákonnosti a arbitrárnosti napadnutého uznesenia.

8. Sťažnostná argumentácia smeruje k tomu, že príslušníci ústavu na výkon väzby mali po celý čas vedomosť o tom, že sťažovateľka vystupuje v pozícii obhajkyne svojho syna. O tom svedčí plná moc, ktorou ústav na výkon väzby disponoval v čase návštevy sťažovateľky a pred vykonaním telefonických rozhovorov z 19. júla 2021. Sťažovateľka je preto názoru, že zaznamenávanie predmetných telefonických rozhovorov bolo v rozpore so zákonom, konkrétne s § 21 ods. 3 zákona o výkone väzby. Podľa tohto ustanovenia je ústav na výkon väzby oprávnený monitorovať a zaznamenávať obsah telefonického hovoru obvineného pre účely plnenia úloh na úseku boja proti terorizmu a organizovanému zločinu, zabrániť mareniu účelu výkonu väzby, odhaľovania a objasňovania trestných činov a zabezpečenia ochrany verejného poriadku a bezpečnosti v objektoch, ktorých ochranu zabezpečuje zbor; uvedené sa nevzťahuje na telefonovanie obvineného s jeho obhajcom. V tejto súvislosti sťažovateľka argumentuje, že telefónne číslo,

na ktoré jej syn volal, patrí sťažovateľke ako advokátke, a nie sťažovateľke ako matke. O tejto skutočnosti majú svedčiť faktúry priložené k ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka uvádza, že i zo strany komory, orgánov činných v trestnom konaní, ako aj ústavu na výkon väzby sa voči nej konalo ako voči advokátke, nie ako matke.

9. V nadväzujúcej sťažnostnej námietke sťažovateľka rozvíja argumentáciu o porušení práva na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť nezákonným zaznamenávaním telefonických rozhovorov medzi sťažovateľkou ako obhajkyňou a jej klientom (synom). V dôsledku uvedeného postupu formuluje sťažovateľka názor o nemožnosti realizácie práva na obhajobu klienta.

10. Napokon sťažovateľka prezentuje názor o nedostatočnom zistení skutkového stavu veci, pokiaľ ide o ňou podané trestné oznámenie, pretože orgány činné v trestnom konaní jej neumožnili sa k veci vyjadriť, pričom v nadväznosti na to je názoru, že príslušníci ústavu na výkon väzby naplnili skutkovú podstatu prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pretože konali v úmysle spôsobiť sťažovateľke škodu. V dôsledku disciplinárneho konania vedeného komorou na základe oznámenia nezákonne zaznamenávaných telefonických rozhovorov z 19. júla 2021 totiž sťažovateľke hrozilo uloženie nemalej pokuty alebo vylúčenie z komory, čo by vzhľadom na jej vek znamenalo nemožnosť nájdenia iného zamestnania.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Ústavný súd podotýka, že predmet rozsahu ústavnej sťažnosti, ktorým je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných ustanovení tvorený čl. 22 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 13 listiny, čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru. Uvedenie čl. 40 ods. 3 listiny v dôvodovej časti ústavnej sťažnosti vyhodnotil ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľky (m. m. napr. I. ÚS 20/2020, III. ÚS 411/2022, III. ÚS 537/2022).

IV.1. K námietke porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru:

13. Nevyhnutnou podmienkou aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na vec sťažovateľky je, aby bola právna vec v konaní, ktoré chronologicky predchádza konaniu o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, prejednávaná v súlade s dikciou čl. 6 ods. 1 dohovoru pred orgánom, ktorý spĺňa atribúty nezávislosti (m. m. III. ÚS 680/2021).

14. Pojem „súd“ použitý v kontexte čl. 6 ods. 1 dohovoru je pojmom autonómnym, pretože Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ho interpretuje podľa vlastných výkladových schém. Z judikatúry ESLP vyplýva, že pre účely čl. 6 dohovoru je možné v niektorých prípadoch považovať za súd aj orgán, ktorý nie je súdom podľa vnútroštátneho práva (KMEC,

J. Komentár k čl. 6 dohovoru. In KMEC, K. – KOSAŘ, D. – KRATOCHVÍL, J. – BOBEK, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 622). EŠLP teda neprihliada na označenie daného orgánu vo vnútroštátnom práve, ale skúma v prvom rade to, či taký orgán napĺňa atribút nezávislosti, ktorý explicitne vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 680/2021).

15. V nadväznosti na uvedené ústavný súd zastáva názor, že v sťažovateľkinej veci nie sú splnené podmienky pre aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru. Prokuratúra, ktorá napadnuté uznesenie vydala, nespĺňa v tuzemskom systéme trestného práva procesného atribúty nezávislého orgánu v zmysle uvedeného článku dohovoru (m. m. III. ÚS 680/2021).

16. V aktuálnej judikatúre ústavný súd zdôrazňuje relatívne samostatné postavenie prokuratúry v ústavnom systéme Slovenskej republiky, čo vylučuje možnosť charakterizovať ju ako orgán výkonnej moci, no jedným dychom dodáva, že prokuratúra jej zákonodarcom zverené kompetencie môže plniť bez toho, aby sa jej pridával prívlastok nezávislosti (PL. ÚS 25/2020). Zároveň v predošlej rozhodovacej praxi (PL. ÚS 17/96) ústavný súd autenticky, sledujúc ústavnú rovinu, konštatuje, že ústavodarca prisúdil nezávislosť len určitým orgánom, čo výslovne ustanovil v ústave. Orgánom, ktorým ústavodarca nezávislosť priznať nechce, ju v ústave nepriznáva. Podľa názoru ústavného súdu je teda zrejmé, že ústavnému poriadku by odporovalo priznať prokuratúre atribút nezávislosti (m. m. III. ÚS 680/2021).

17. Rovnako i podľa rozhodovacej praxe EŠLP je pojmový znak orgánu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru potrebné skúmať z hľadiska (i) spôsobu ustanovovania jeho členov a dĺžky ich mandátu, (ii) z hľadiska existencie záruk proti vonkajšiemu tlaku, ako aj (iii) z hľadiska toho, či daný orgán budí zdanie nezávislosti (m. m. napr. rozhodnutie EŠLP Campbell a Fell, § 78, Findlay proti Spojenému kráľovstvu, § 73).

18. Na tomto mieste ústavný súd poukazuje najprv všeobecne na druhú požiadavku, podľa ktorej sa nezávislosť orgánu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru posudzuje optikou záruk proti vonkajšiemu tlaku. Tlak na osobu, ktorou je konkrétny orgán obsadený, nemusí prichádzať výlučne z prostredia mimo tohto orgánu, ale aj z relevantných interných štruktúr. Tak napríklad sudcovia nesmú byť vystavení tlaku zo strany svojich kolegov alebo osôb vykonávajúcich štátnu správu súdov (predsedovia súdov). Aj proti týmto tlakom musia v právnom poriadku existovať dostatočné záruky (m. m. Agrokomplex proti Ukrajine, § 137). Záruky však nemôžu zostať len na papieri, musia byť účinne vykonávané v praktickom každodennom živote (m. m. Agrokomplex proti Ukrajine, § 136), Khrykin proti Rusku, § 31 – 38 – kde predsedníčka nadriadeného súdu inštruovala listom podriadený súd, ako má vo veci postupovať; KMEC, J. Komentár k čl. 6 dohovoru. In KMEC, K. – KOSAŘ, D. – KRATOCHVÍL, J. – BOBEK, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 671; m. m. III. ÚS 680/2021).

19. Aplikujúc avizované judikatúrne závery na podmienky a okolnosti prejednávanej veci, účinný zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (teda nie praktická stránka jeho uplatňovania; ďalej len „zákon o prokuratúre“) v § 6 umožňuje nadriadenému prokurátorovi vydávať podriadenému prokurátorovi pokyny, ako má v konaní a pri plnení svojich úloh postupovať. Dokonca, ak podriadený prokurátor považuje pokyn za rozporný s právnym predpisom alebo so svojím právnym názorom, môže v súlade s § 6 ods. 7 zákona o prokuratúre nadriadeného prokurátora písomne požiadať, aby mu vec odňal. Následne nadriadený prokurátor jeho žiadosti

vyhovie a vybavením veci poverí iného prokurátora alebo ju vybaví sám. Podľa názoru ústavného súdu je teda evidentné, že podriadený prokurátor nie je spôsobilý presadiť svoj nezávislý právny názor. Naopak, je zrejmé, že nadriadený prokurátor je spôsobilý takmer vždy presadiť svoj právny názor. Za týchto okolností je zjavné, že sústava prokuratúry, ako aj postavenie prokurátora v jej rámci, neposkytuje záruky proti legálne aprobovanému tlaku na konkrétneho prokurátora, čo predstavuje jeden zo znakov nezávislosti v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedené v konečnom dôsledku podčiarkuje aj zákonodarca, ktorý prokuratúru v súlade s § 2 zákona o prokuratúre normatívne charakterizuje ako samostatnú hierarchicky usporiadanú jednotnú sústavu štátnych orgánov na čele s generálnym prokurátorom, v ktorej pôsobia prokurátori vo vzťahoch podriadenosti a nadriadenosti (m. m. III. ÚS 680/2021).

20. Ústavný súd preto nemohol priznať procesný úspech ústavnej sťažnosti sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože napadnuté uznesenie generované prokuratúrou do aplikačného rozsahu predmetného článku dohovoru nespadá (m. m. III. ÚS 680/2021).

IV.2. K námietke porušenia čl. 22 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 13 listiny a čl. 8 ods. 1 dohovoru:

21. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 263/03, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012, III. ÚS 292/2020, III. ÚS 45/2021, III. ÚS 122/2021, III. ÚS 537/2022, IV. ÚS 136/05, IV. ÚS 296/2022).

22. Ústavný súd nie je podľa konštantnej judikatúry súčasťou systému orgánov činných v trestnom konaní, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Cieľom uplatňovania právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci a ani preskúmavanie, či v konaní pred týmito orgánmi bol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci teda môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce, neudržateľné a zároveň ak by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo práva garantovaného v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. napr. III. ÚS 38/05, III. ÚS 668/2021). Ústavnému súdu po preskúmaní veci neostalo nič iné, len konštatovať, že v prípade sťažovateľky nejde o tento prípad.

23. Pokiaľ ide o sťažovateľkin názor o nedostatočnom zistení skutkového stavu veci na základe ňou podaného trestného oznámenia, ústavný súd najprv pripomína, že právo na začatie alebo vedenie trestného konania voči označenej osobe, napríklad na základe podaného trestného oznámenia, nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (m. m. napr. II. ÚS 340/2014, II. ÚS 620/2016, III. ÚS 668/2021). Rovnako súčasťou tohto práva nie je ani povinnosť orgánu štátu kvalifikovať

konanie, v ktorom sťažovateľka vidí porušenie svojich práv, ako trestný čin. Sťažovateľka ako oznamovateľka trestného činu mala zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jej trestným oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jej predstave. Oznamovateľka má právo byť oboznámená s opatreniami prijatými na základe jej trestného oznámenia a má tiež právo žiadať prokurátora o preskúmanie postupu vyšetrovateľa po podaní trestného oznámenia. Procesným oprávneniam oznamovateľky však nezodpovedá povinnosť orgánov činných v trestnom konaní začať trestné konanie na základe trestného oznámenia. Inak povedané, právo na súdnu ochranu nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v trestnom konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľky (m. m. napr. III. ÚS 372/2017, III. ÚS 237/2021, III. ÚS 668/2021).

24. Ústavný súd konštatuje, že vyšetrovateľ a prokuratúra trestné oznámenie sťažovateľky preverili, teda preskúmali prípadnú trestnú zodpovednosť podozrivých osôb a na základe vykonaného dokazovania dospeli k záveru, že v uvedenom prípade nedošlo k naplneniu materiálnych a formálnych znakov niektorej zo skutkových podstát trestného činu konkrétnou osobou. Pokiaľ ide o námietku nemožnosti sťažovateľky vyjadriť sa k veci, neuniklo pozornosti ústavného súdu, že prokuratúra nezaložila napadnuté uznesenie len na výpovediach príslušníkov zboru, písomnom vyjadrení ústavu na výkon väzby a spisovom materiáli ústavu na výkon väzby, ale dala sťažovateľke priliehavo a celkom konkrétne do pozornosti aj to, že všetky podstatné skutočnosti potrebné pre vymedzenie rozsahu dokazovania v predsúdnom konaní vyplynuli z jej podania z 15. decembra 2021. Ústavný súd podotýka, že je výlučne na zvážení orgánov verejnej moci, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie vo veci podstatný význam a vykonanie ktorého, naopak, nie je právne významné. Ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľky na to, že pre vydanie rozhodnutia v trestnom konaní nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (*argumenta ponderantur, non numerantur*; m. m. napr. III. ÚS 302/2022, IV. ÚS 366/2022). Postupu orgánov činných v trestnom konaní preto nemožno z ústavného hľadiska nič vytknúť. Napadnuté uznesenie v tomto smere nejaví známky svojvôle, pretože sa dostatočne zaoberá zhodnotením skutkového stavu, pričom zohľadňuje dôkaznú materiálu súvisiacu s vecou sťažovateľky.

25. Pokiaľ ide o ďalšiu argumentáciu uvedenú v ústavnej sťažnosti, sťažovateľka v podstate súhrnne uvádza, že v trestnej veci svojho syna pôsobí ako obhajkyňa, pričom telefónne číslo, na ktoré jej syn telefonoval, patrí sťažovateľke ako advokátke (obhajkyni), a nie ako matke. S poukazom na § 21 ods. 3 zákona o výkone väzby preto telefonické rozhovory z 19. júla 2021 nemali byť zaznamenávané. V dôsledku ich zaznamenania teda došlo k porušeniu ustanovení ústavy, listiny a dohovoru uvedených v ústavnej sťažnosti.

26. Ústavný súd je názoru, že prokuratúra sťažovateľke v napadnutom uznesení dostatočne zrozumiteľne vysvetlila, že syn ju v žiadosti o umožnenie používať telefónne zariadenie označil ako obhajkyňu zastihnuteľnú na jednom telefónnom čísle (██████████) a ako matku zastihnuteľnú na odlišných dvoch telefónnych číslach, okrem iného na telefónnom čísle ██████████. Telefonické rozhovory z 19. júla 2021 sa pritom uskutočnili práve na telefónne číslo ██████████, na základe čoho boli vyhodnotenú a evidované ako telefonické rozhovory medzi blízkymi osobami (syn a matka) a z uvedeného dôvodu boli zaznamenávané. Sťažovateľka napokon nijako nespochybňuje fakt, že jej syn uviedol telefónne číslo ██████████ na účel kontaktu s ňou ako

s matkou, nie ako so svojou obhajkyňou. Pritom nik iný len obvinený má právo v žiadosti o umožnenie používať telefónne zariadenie bez pochybností vopred určiť, ktoré telefonické hovory podliehajú absolútnej ochrane pred zaznamenávaním a vypočutím a ktoré nie. Uvedené určenie nepatrí orgánom činným v trestnom konaní. Ak teda príslušníci zboru vypočuli telefonický hovor smerovaný na také telefónne číslo, ktoré obvinený označil na účel realizácie kontaktu so svojou matkou ako rodinnou príslušníčkou, nejaví sa záver prokuratúry o nepreukázaní úmyslu ako podmienky trestnej zodpovednosti príslušníkov zboru ako arbitrárny, a teda ani ako ústavne neudržateľný. Z rovnakého dôvodu nemohlo v okolnostiach danej veci dôjsť ani k porušeniu práva na obhajobu a ďalších sťažovateľkou uvedených ustanovení ústavy, listiny a dohovoru. V sťažovateľkinej veci totiž nie je ani skutkovo sporné, že príslušníci zboru nevypočuli obsah telefonického hovoru na účastnícku stanicu, ktorú obvinený (sťažovateľkin syn) relevantným spôsobom uviedol na účel telefonického kontaktu so sťažovateľkou nachádzajúcou sa v procesnej pozícii obhajkyne.

27. Ústavný súd uzatvára, že sťažovateľka v sťažnostnej argumentácii v podstate žiada ústavný súd o vyslovenie právneho názoru, podľa ktorého telefonické rozhovory obvineného s rodinným príslušníkom, ktorý sa v konkrétnej veci zároveň nachádza v procesnej pozícii jeho obhajcu, nemožno zaznamenať. Takýto právny názor však nemôže obstať so zreteľom na jeho základ v nedovolenej pozitívnej diskriminácii, pretože u ostatných obvinených sú telefonické rozhovory s rodinnými príslušníkmi zaznamenávané zákonným spôsobom v zmysle § 21 ods. 3 prvej časti prvej vety zákona o výkone väzby.

28. Ústavný súd so zreteľom na uvedené pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia základných práv a slobôd sťažovateľky uvedených v záhlaví tejto ústavnej sťažnosti, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol v jej celosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. novembra 2022

Peter Straka
predseda senátu